

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Θαλαμηπόλος προσέρχεται εἰς κυρίαν τινα ἵνα συμφωνήσῃ καὶ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν της.

— Εἰσαι ζωηρά, κόρη μου; τὴν ἐρωτᾷ ἡ κυρία.

— ὦ κυρία, ἀποκρίνεται ἡ θαλαμηπόλος, τόσο ζωηρά, ὥστε ὑπόσχομαι νὰ σᾶς ἐνδύω εἰς ἡμίσειαν ὥραν.

— Εἰς ἡμίσειαν ὥραν; ἀλλὰ τότε εἰς τίθὰ καταγίνωμαι τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας.

Διάλογος μεταξὺ δύο βουλευτῶν.

— Δὲν ἀκροάζεσθε οὐδέποτε τοὺς ῥήτορας τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

— Ἡ δεξιὰ πρέπει πάντοτε ν' ἀγνοῇ τί πράττει ἡ ἀριστερά.

Εἰς συναναστροφὴν τινα τῶν ἀνακτόρων ἠγέρθη τὸ ζήτημα πῶς δύναται τις νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν ἀλήθειαν τοῦ ψεύδους.

— Ἄν κατορθώσητε νὰ διέλθουν καὶ αἱ δύο ἐκ τῆς αὐτῆς θύρας, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ἐστὲ βέβαιος ὅτι τὸ ψεῦδος θὰ διέλθῃ πρῶτον.

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν εἰς θεράπων ἀνοίγει τὰ δύο φύλλα τῆς θύρας, καὶ βλέπουνσι δύο ὑπουργοὺς καταγινομένους εἰς φιλοφροσύνας, τίς ν' ἀφήσῃ εἰς τὸν ἕτερον νὰ διέλθῃ πρῶτος.

Τέλος ὁ νεώτερος προφασίζεται τὴν ἡλικίαν του, τὸ ὀλιγοχρόνιον τῆς ὑπηρεσίας του, καὶ ἀφίνει ἐλευθέραν τὴν εἴσοδον εἰς τὸν πρωθυπουργὸν ὅστις καὶ εἰσέρχεται.

Αὕτη ἡ εἴσοδος ἐπροξένησε πολὺν γέλωτα εἰς ὅλους ἐν γένει, καὶ εἰς αὐτὸν ἀκόμη τὸν πρωθυπουργὸν ὅστις ἐγέλα, διότι ἔβλεπε τὸν βασιλέα του νὰ γελά.

Ναυτικός τις, ἀφοῦ δις ἢ τρίς ἔκαμε τὸν περίπλουν τῆς γῆς, ἀπεφάσισε νὰ

διέλθῃ ἡμέρας τινὰς μεταξὺ τῶν φίλων του εἰς τὴν ἐξοχὴν· ἐκεῖ ἠναγκάσθη νὰ ἱππεύσῃ διὰ τινα ἐκδρομὴν· δυστυχῶς ὅμως ἔτυχεν ἐλεεινοῦ ἵππου, ὅστις δὲν ἤθελε νὰ περιπατῇ. Ὁ ναύτης ἐξήγαγε τὸ ῥινόμακτρόν του καὶ τὸ ἐξέθηκεν εἰς τὸν ἄνεμον.

— Δὲν ἀπορῶ, εἶπε, διατί τὸ ἄλογόν μου δὲν βαδίζει· ὁ ἄνεμος εἶναι ἐναντίος.

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Χ. ἀμφότεροι νέοι ὠραῖοι καὶ χαίροντες ἄκραν ἰγείαν, συζευχθέντες πρὸ τριῶν ἐτῶν δὲν εἶχον ἔτι ἀποκτήσει οὐδὲν τέκνον. Φίλος τις τῆς οἰκίας ἠρώτησε τὴν κυρίαν Χ. πῶς συνέβη, ὥστε νὰ μὴ ἀποκτήσωσιν ἀκόμη τέκνα.

— Τί νὰ σᾶς εἶπω, ἀπήντησεν ἡ νεαρά γυνή, ἔχομεν τόσο μικρὰν οἰκίαν.

Κιβδηλοποιὸν τινα ἐσχάτως δικαζόμενον ἐν Παρισίοις ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου ἠρώτησεν.

— Ποῖον τὸ αἷτιον τὸ ὁποῖον σὲ ἠνάγκασε νὰ χαράξῃς κίβδηλα νομίσματα;

— Ἀφοῦ αἱ Πρώσσοι, κύριε πρόεδρε, μᾶς ἐπῆραν ὅλα τὰ ἀληθινὰ, ἔπρεπε νὰ φροντίσωμεν διὰ ψεύτικα.

Ἐπίσκοπός τις μιᾶς τῶν μεσημβρινῶν ἐπαρχιῶν τῆς Γαλλίας ἐλθὼν εἰς Παρισίους καὶ ἐπωφελούμενος αὐτῆς τῆς εὐκαιρίας παρήγγειλε μίαν φενάκην. Ἀνυπομονῶν δὲ φρικωδῶς διὰ τὰς ἀτελεντήτους ὑποκλίσεις καὶ φιλοφρονήσεις τοῦ κουρέως, ὅστις, ἀφοῦ ἔκαμε τὴν φενάκην πολὺ στενὴν, ἐπανελάμβανεν ἀδιακόπως.

— Ἀλλοίμονον! Ναί, εἶναι πολὺ μικρὰ διὰ τὴν κεφαλὴν τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

— Εἰπέ, ζῶον, κάλλισον, ἀνέκραξεν, ὅτι εἶναι πολὺ μικρὰ διὰ τὴν μεγαλειότητα τῆς κεφαλῆς μου!